

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ มูลนิธิฯ ในวันมาฆบูชา
๗ มีนาคม ๒๕๕๕

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ มูลนิธิฯ ในวันมาฆบูชา ๗ มีนาคม ๒๕๕๕

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ก่อนอื่น ข้าพเจ้าต้องขออภัยท่านผู้อ่านทุกท่าน ที่อาจมีความล่าช้า ในการนำเสนอกระทำกิจกรรมการเจริญกุศลของมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา เนื่องในวันมาฆบูชา ๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕ ที่ผ่านไป ทั้งนี้ เนื่องด้วยมีภารกิจส่วนตัวยุหลายประการ ทั้งเรื่องการศึกษาต่อของลูกๆ ทั้งเรื่องภารกิจทางญาติและมิตรสหาย ซึ่งเป็นเรื่องที่ควรกระทำการแก้กฏลแก้กันตามเหตุตามปัจจัย แสดงให้เห็นถึงชีวิตที่เป็นปกติของปุณฺชนที่ย่อมมีการเคลื่อนไหวเป็นไปในเรื่องราวต่างๆ ในชีวิต

ประจำวัน แต่ความต่างของการเกิดขึ้นเป็นไปของชีวิตของบุคคลในแต่ละขณะนั้น สำหรับผู้ที่มีความเข้าใจในพระธรรมที่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรง แสดงไว้ ย่อมเป็นชีวิตที่มีค่า มีประโยชน์ กว่าการที่จะมีชีวิตที่มีความเกิดขึ้นเป็นไป ใน ทุกๆ ขณะ ด้วยความไม่รู้ ด้วยความติดข้องต้องการ อย่างแน่นอนที่สุด ประโยชน์นั้นจะ มากน้อย ก็ตามกำลังปัญญาของแต่ละบุคคล และการสะสมที่มีมาและโน้มไปในการ เจริญกุศลทุกประการ อันจะเป็นบารมีที่ถึงพร้อมแก่การรู้แจ้งอริยสัจธรรมคือความจริง นี้ได้ในวันหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยการเจริญขึ้นของกุศลธรรมประการต่างๆ ในทุกๆ ขณะ ของ การเห็น การได้ยิน การได้กลิ่น การลิ้มรส การกระทบสัมผัส และ การคิดนึก ในขณะนี้ เดียวนี้เอง ไม่ใช่ในขณะอื่นเลย เจริญกุศลทุกประการ หรือ กุศลทุกประการเจริญ ก็ คือ ขณะนี้ เดียวนี้

ข้อความจากกระดาน**ธรรมทัศนะ**

"...การที่ได้มีโอกาสได้ฟัง ได้ศึกษาพระธรรมที่พระผู้มีพระภาคได้ทรงแสดงเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง เป็นปัญญาของตนเอง พร้อมทั้งน้อมประพฤติปฏิบัติตามนั้น เป็นการมีชีวิตอยู่ที่เป็นประโยชน์ เพราะขณะที่จะได้ฟังพระสัทธรรม หาได้ยากเป็นอย่างยิ่ง และการที่จะเข้าใจพระธรรมตามความเป็นจริง ก็ยาก ดังนั้น เมื่อมีโอกาสแล้ว ก็ไม่ควรที่จะปล่อยโอกาสนั้นให้หลุดลอยไป ค่อยๆ ฟัง ค่อยๆ สัมผัสความเข้าใจไปที่ละเล็ก ที่ละน้อย ชีวิตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน ไม่รู้ว่าต่อไปข้างหน้าอะไรจะเกิดขึ้นบ้าง และที่สำคัญ ทุกคนเกิดมาแล้วต้องตายด้วยกันทั้งนั้น จึงไม่ควรที่จะประมาท ไม่ประมาทในการเจริญกุศลทุกประการ พร้อมทั้งเป็นผู้อบรมเจริญปัญญาในชีวิตประจำวันด้วย มีพระพุทธรูปหนึ่ง ที่พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ ซึ่งเป็นเครื่องเตือนพุทธบริษัทได้เป็นอย่างดี ความว่า

" กาลทั้งหลាយ่อมล่วงไป ราตรีทั้งหลาย่อมผ่านไป ชันแห่งวัยย่อมละลำดับไป บุคคลเมื่อเห็นภัยนี้ในมรณะ พึงละอาภิสในโลกเสีย มุ่งสันติ (พระนิพพาน) เกิด "

(จาก...สังยุตตนิกาย สคาถวรรค เล่มที่ ๒๔ อัจเจตนิสูตร)

อีกข้อความหนึ่งจากกระดาน**ธรรมทัศนะ**

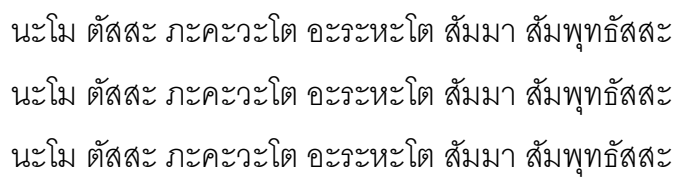
" ข้อที่ควรพิจารณา คือ ทรัพย์ เมื่อกล่าวโดยประเภทใหญ่ ๆ แล้ว มีอยู่ ๒ ประเภทคือ ทรัพย์ภายนอก กับ ทรัพย์ภายใน ทรัพย์ภายนอก เช่น ทรัพย์สิน เงินทอง เป็นต้น ไม่มีความมั่นคง ไม่มีความปลอดภัย อาจจะถูกแย่งชิง หรืออาจจะเสื่อมสูญวันใดวันหนึ่งก็ได้ ไม่ได้เป็นที่พึ่งสำหรับผู้ที่เป็นเจ้าของทรัพย์ (ภายนอก) อย่างแท้จริง บางครั้งบางครั้งอาจจะเป็นเหตุนำอันตรายมาให้แก่ผู้ที่เป็นเจ้าของเสียอีก แต่ทรัพย์ภายใน ซึ่งได้แก่ กุศลทุกประเภท เป็นทรัพย์ที่มีความมั่นคง มีความปลอดภัย ใครๆ ก็ลักไปไม่ได้ เป็นที่พึ่งได้อย่างแท้จริง เป็นสิ่งที่จะติดตามไปในภพหน้า พร้อมทั้งยังเป็นเหตุอันวยผลที่น่าปรารถนาได้ทุกอย่าง เพราะเหตุว่า สิ่งที่น่าปรารถนาทุกอย่าง สำเร็จด้วยกุศลทั้งนั้น ทรัพย์ภายใน จึงประเสริฐกว่าทรัพย์ภายนอก เมื่อเข้าใจอย่างนี้แล้ว ถึงแม้ว่าจะแสวงหาทรัพย์ภายนอกบ้าง ก็ไม่ควรละทิ้งทรัพย์ภายในด้วยการสะสมความดีประการต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ การฟังพระธรรม ศึกษาพระธรรม สะสมปัญญา ความเข้าใจถูก เห็นถูกต้องไป "

ข้าพเจ้าขอกราบอนุโมทนาในกุศลทุกประการของท่านเจ้าภาพอาหารและเครื่องดื่ม รวมถึงดอกไม้ที่ประดับเพื่อบูชาพระบรมสารีริกธาตุ ที่สวยงามตระการตา อันเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ทุกคนได้น้อมรำลึกในพระปัญญาคุณ พระบริสุทธิคุณ และพระมหากรุณาคุณของพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ในโอกาสวันสำคัญนี้ รวมถึงทุกๆ ท่าน ที่มีมือและเท้า ที่เป็นไปในการเจริญกุศลทุกประการในวันนั้นด้วยครับ

อันดับต่อไป ข้าพเจ้าขออนุญาตจากทุกๆ ท่านที่เคย ที่จะขอเสนอข้อความบางตอนจากการสนทนาธรรมที่มีความไพเราะอย่างยิ่ง เพื่อให้ทุกๆ ท่านที่ไม่มีโอกาสได้เข้าร่วมรับฟังในวันนั้น ได้พิจารณา ตามควรแก่กาล ดังต่อไปนี้ครับ

คุณคำปั่น :

กราบท่านอาจารย์ครับ ก่อนที่จะพักครึ่งเวลา ท่านอาจารย์ก็ได้กล่าวถึงการให้อภัย คือ การไม่โกรธ ก็ทำให้นึกถึง ที่ท่านอาจารย์ได้กล่าวถึง ทานทั้ง ๓ ว่า จะสำเร็จได้เมื่อใด ก็จะกราบเรียนท่านอาจารย์ได้กรุณาอธิบายเพิ่มเติมด้วยครับว่า วัตถุประสงค์จะสำเร็จได้เมื่อมีวัตถุประสงค์ของที่จะให้อภัยทานสำเร็จได้ด้วยศีล และธรรม-ทานสำเร็จได้ด้วยปัญญา กราบเรียนท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ : ความคิด กับ การกระทำเนี่ย บางทีก็ยังไม่ตรงนะคะ เพราะว่า "คิด" เนี่ย คิดยังไงก็คิดได้ แต่เวลาทำ ตรงกับที่เคยคิดหรือเปล่า? นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งนะคะ บางคนอาจคิดว่า แล้วจะอภัยให้ แต่ ว่า พอถึงเวลาจริงๆ ก็ยังอภัยไม่ได้ก็เป็นเรื่องธรรมดาอะ คือ ให้

เข้าใจว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องธรรมดา คือ ธรรมดา จริงๆ
เพราะว่า เกิดแล้วก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ไม่ใช่ว่า ต้องไปประดิษฐ์
ธรรมะขึ้น นั่นผิด คือไม่ได้เข้าใจเลยว่า สิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ในขณะนี้
เป็นธรรมะ เพราะฉะนั้น สิ่งทั้งหมดไปแล้ว หรือว่า สิ่งที่ยังไม่มาถึง
ก็ไม่สามารถที่จะเข้าใจได้ ต้อง "อดทน" ที่จะรู้ว่า ขณะนี้ กำลังฟัง
ให้เข้าใจ ความจริง ของสิ่งที่มีจริงๆ ในขณะนี้ จนกว่าจะเข้าใจ
"ลักษณะ" ของสิ่งที่ปรากฏ ตรงตามที่ได้ฟัง เมื่อนั้น ก็คือว่า จาก
ขั้นฟัง คือ ปริยตินะคะ ก็สามารถที่จะเพิ่มความเข้าใจ ความเห็น
ถูก ในสภาพธรรมะ ซึ่งเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา

www.dhammadhome.com

...เมื่อกี้นี้ ฟัง "เรื่องหนึ่ง" นะคะ แต่ถึงเดี๋ยวนี้ "เรื่องนั้น" ไม่มีแล้ว
 ค่ะ มี "สิ่งใหม่" ที่กำลังเกิดขึ้น เพราะฉะนั้น เราไม่สามารถที่จะไป
 คาดหวัง ว่าเราจะรู้อะไร แต่ทุกอย่างก็คือว่า ไม่พ้นจาก ทางตา
 ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ เพราะฉะนั้น ก็สามารถ
 ที่จะเริ่มเข้าใจว่า สิ่งที่มีจริง ๆ ทุกวัน ตั้งแต่เกิดจนตายก็คือ สิ่ง
 กำลังปรากฏ แล้วหมดไป โดยไม่รู้ เพราะฉะนั้น การฟัง เพื่อรู้
 ความจริง เพราะว่าทุกคนเนี่ยค่ะ ไม่มีใครชอบ สิ่งที่ไม่จริง และ
 เรื่องที่ไม่จริง แต่ว่า ความจริง เป็นสิ่งที่รู้ยาก แล้วก็สิ่งที่ยากที่
 จะรู้ด้วย เพราะเหตุว่า ถ้าเป็นความจริงของสภาพธรรมะที่มีจริง ๆ
 ในขณะนี้ ทุกคนก็พิสูจน์ได้ด้วยตัวเองว่า รู้หรือยัง? ฟังด้วย...เห็น
 ...ฟังแล้ว แล้วก็ กำลังเห็นด้วย แต่เห็นขณะนี้ก็เกิดแล้วดับแล้ว
 ไม่ใช่เห็นเมื่อกี้นี้ เมื่อกี้วานนี้...

...เพราะฉะนั้น จะเห็นได้แหละคะว่า เพราะสภาพธรรมะ เกิดดับเร็วมาก ไม่ต้องหวัง ว่าเราจะรู้ธรรมะไหน แต่ว่า เริ่มฟัง แล้วก็เข้าใจความจริงว่า สิ่งที่มีจริง ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาของใคร ใครก็ไม่สามารถที่จะทำให้เกิดขึ้นได้ และเมื่อเกิดแล้ว ก็ไม่มีใครสามารถที่จะไปยับยั้งไม่ให้ดับไป เป็นชีวิตธรรมดาณะคะ ทุกภาพ ทุกชาติ ทุกวัน ทุกขณะ เพราะฉะนั้น แม้แต่ "คำ" ที่ได้ยินได้ฟัง ความลึกซึ้ง มีมากเช่น ไม่คำนึงถึงสิ่งที่ล่วงแล้ว ธรรมดาใช่มีัยคะ? ไม่ต้องไปคิดถึงเรื่องอดีต เก่าแก่หลายปีมาแล้ว ไม่วิตก หรือกังวล หรือ คิดถึงสิ่งที่ยังไม่มาถึง ก็ยังไม่เกิด และ เวลาเกิดเนี่ย จะเป็นอย่างไรที่คิดหรือ? เป็นไปไม่ได้เลยคะ...

...สิ่งใดจะเกิดขึ้น สิ่งนั้นต้องมีเหตุปัจจัย ที่ควรแก่การที่สิ่งนั้นจะ
เกิดขึ้นเป็นอย่างนั้น ไม่เป็นอย่างอื่น ถ้ามีความเข้าใจอย่างนี้
จริงๆ นะคะ แม้แต่เรื่องชีวิตประจำวันเนี่ย จะเดือดร้อนมั๊ยคะ?
สิ่งที่ผ่านไปแล้ว หหมดแล้วคะ แล้วก็ สิ่งที่ยังไม่มาถึง ก็ไม่ใช่ สิ่งที่
กำลังปรากฏ นี่เพียงแต่ชีวิตประจำวันนะคะ แต่...ลึกซึ้งยิ่งกว่า
นั้น...ก็คือ...ขณะใดก็ตาม ที่ฟัง จนกระทั่งมีความเข้าใจ เรื่อง
สภาพธรรมะ แล้วก็สามารถที่จะเกิดการ...เริ่ม...เข้าใจ...
"ลักษณะ"...ของสิ่งที่ปรากฏ...จะรู้ได้เลยค่ะ ขณะนั้น ที่กำลังเริ่ม
เข้าใจลักษณะ ของสิ่งที่ปรากฏ ไม่มีสิ่งอื่นที่ล่วงแล้ว และ ไม่มีสิ่ง
ที่ยังไม่มาถึง

...เพราะฉะนั้น คำนั้น ก็จะเป็นคำที่ ป้องกัน ไม่ให้ตกไปด้วย
กำลังของโลภะที่อยากจะให้สิ่งนั้น เป็นอย่างอื่น อยากจะให้มี
ความเข้าใจสิ่งนั้นทันที เดียวนี้ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ เพราะเหตุว่า สิ่ง
ที่กำลังปรากฏ ปรากฏตามความเป็นจริงว่า "ไม่รู้" คือ อย่างนี้
แล้วเวลามีความเข้าใจเพิ่มขึ้น สิ่งที่กำลังปรากฏ ก็ปรากฏตามความ
เป็นจริงว่ารู้ขึ้น ค่อยๆ รู้ขึ้น เป็นอย่างนี้จนกระทั่งถึงขณะที่ สภาพ
ธรรมะ ปรากฏตามความเป็นจริง สามารถที่จะรู้ว่า ตรงตามที่ได้
ฟัง ทุกอย่าง ไม่ต่างกันเลย นี่คือ ปริยัติ ปฏิบัติ และ ปฏิเวธ...

...ปริยัติ คือ ความรอบรู้ในพระ
ธรรม ที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดง
ซึ่งต้องสอดคล้องกัน ทั้งหมด เช่น
ขณะนี้สิ่งที่มีจริงๆ จะทำให้ไม่มีก็
ไม่ได้ เพราะเกิดแล้ว ภาษา บาลีใช้
คำว่า ธรรมะ แต่ภาษาไทยที่เข้าใจ
ได้ คือ สิ่งที่มีจริงๆ เดียวนี้แหละ จะ
ไม่ให้เป็นอย่างนี้ ก็ไม่ได้ เพราะเกิดแล้ว นี่คือ ความหมายของ
ธรรมะ สิ่งที่มีจริง ไม่ใช่ของใคร ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชาของ
ใคร ไม่มีใครสามารถที่จะบังคับบัญชาได้เลย ทุกคำเนี่ยนะคะ
ถ้ามีความเข้าใจ ละเอียด และ ลึกซึ้งขึ้น จะเห็นได้ว่าทำไมกล่าว
ถึง ไม่คำนึงถึงสิ่งที่ล่วงแล้ว เพราะขณะนี้ มีธรรมะ ที่สติ เริ่ม
เข้าใจ เห็นมัยคะ เพิ่มความหมายขึ้น ขณะนี้ มีสิ่งที่กำลังปรากฏ
เป็นของธรรมดา แต่ความไม่รู้ ก็ยังไม่รู้ เป็นธรรมดา แต่พอมี

ความเข้าใจเพิ่มขึ้น จากการฟัง
เริ่มเข้าใจว่า สิ่งที่มีจริงนี้แหละ
ขณะนี้ เป็นจริง อย่างที่กำลัง
เป็น แม้ว่ายังไม่ถึงการที่จะรู้
ลักษณะที่ละเอียดขึ้น แต่ก็รู้ว่า
เป็นจริงๆ มีจริงๆ สิ่งนี้เป็นอย่าง
นี้ เปลี่ยนไม่ได้ และถ้ามีความ
เข้าใจเพิ่มขึ้นนะคะ ก็จะเข้าใจความหมายว่า ในขณะที่เริ่มรู้
เฉพาะลักษณะนั้น ในขณะนั้น สิ่งอื่นซึ่งยังไม่เกิด ก็ยังไม่มาถึง
มีแต่เฉพาะ "สิ่งนั้น"...

...เพราะฉะนั้น ความเข้าใจจะเพิ่มขึ้น จนกระทั่งสามารถที่จะ
ละคลายความติดข้อง เพียงคำที่ว่า ไม่คำนึงถึงสิ่งที่ล่วงแล้ว และ
สิ่งที่ยังไม่มาถึง หมายความว่า ขณะนั้น เริ่มรู้ลักษณะที่กำลัง
ปรากฏ ตรงกันมั๊ยคะ? แต่ขณะนี้ ก็เหมือนสิ่งที่ล่วงไปแล้ว ก็
หมดแล้ว สิ่งที่ยังไม่มาถึง ก็ยังไม่มาถึง แต่ไม่รู้สิ่งที่กำลัง
ปรากฏ เหนือเองคะ คือ ความต่างกัน เพราะฉะนั้น การฟังก็คือ
ว่า ไม่พ้นจากสิ่งที่มีจริง ที่ปรากฏ แล้วก็มี ความเข้าใจขึ้น ใน
ความเป็นสิ่งที่มีจริง ซึ่งไม่ใช่ของใคร...

คุณคำปั่น :

ท่านอาจารย์ ก็กล่าวถึง ความลึกซึ้งของพระธรรม ที่จะต้องอาศัย การฟัง การศึกษา ไปตามลำดับ จะขาดการศึกษาในขั้นปริยัติ ไม่ได้เลยนะครับ ซึ่งปริยัตินี้ ไม่ใช่การศึกษาตำรา หรือว่า ศึกษา วิชาการ แต่เป็นการศึกษาพระธรรมคำสอน ของพระสัมมาสัม พุทธเจ้าซึ่งจะเป็นไปเพื่อความรอบรู้ ในพระธรรมที่พระองค์ทรง แสดง ก็ทราบเรียนท่านอาจารย์เพิ่มเติมว่า "รอบรู้" ในที่นี้ รอบรู้ อย่างไร? ครับ ท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

รู้จริงๆ ก่อนนะคะ แล้วก็รู้เพิ่มขึ้น ละเอียดขึ้น ของสิ่งที่มีจริง ๆ เช่น ขณะนี้ มันคงหรือยังคะ? ว่าสิ่งที่มีจริงเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องเรียกชื่ออะไรเลย แต่เมื่อมีจริง ความจริงของสิ่งนี้จะรู้ได้อย่างไร? คิดเองไม่ได้เลยคะ สิ่งที่มีจริงในขณะนี้ "เห็น" แล้วก็มีสิ่งที่ปรากฏให้เห็น แม้แต่กำลังเห็นนะคะ ก็ไม่รู้ความจริงของ "เห็น" และ ความจริงของสิ่งที่ปรากฏให้เห็น เพราะฉะนั้น ถ้าเข้าใจว่า สิ่งที่มีจริงขณะนี้ เมื่อฟังมีความเข้าใจเพิ่มขึ้น มันคงขึ้นนั่นคือ ความรอบรู้ เช่น ขณะนี้ ถ้าไม่มีตา คือ จักขุปสาท ไม่มีสีสนัวรรณะ ซึ่งเกิดที่มหาภูตรูปนะคะ แยกจากมหาภูตรูปไม่ได้เลย แต่เป็นรูปที่ไม่ใช่มหาภูตรูป คือ ไม่ใช่อ่อนแข็ง เย็นร้อน ตึงไหว แต่เป็นสิ่งที่สามารถ กระทบตา แล้วแสดงความจริงว่า สิ่งนี้มี ที่มหาภูตรูป ขณะนั้นก็เข้าใจได้ว่า "เห็น" เกิดขึ้น "เห็น" แล้วก็ดับไป

...เพราะว่า ขณะนั้น ทุกคนบอกว่า รู้ว่าสิ่งที่เห็นเป็นอะไร พอเห็นกับบอกได้ทันทีว่า เห็นเป็นอะไร แต่นั่นคือ ยังไม่ได้รู้ ความจริงของ "เห็น" กับ ขณะที่รู้ว่า "เห็น" เป็นอะไร นี่คือการลະເຢີຍ (ความละเอียด) อย่างยิ่ง ซึ่งถ้าฟังบ่อยๆ นะคะ ไม่ใช่อยากจะไปประจักษ์อย่างนี้ แต่เริ่มมีความเข้าใจเพิ่มขึ้นว่า เป็นธรรมะซึ่งไม่ใช่เรา

คุณคำปั่น :

ก็เป็นการ ค่อยๆ สะสมปัญญา สะสมความเห็นถูก ไปตามลำดับจริงๆ นะครับ ท่านอาจารย์ก็ได้กล่าวอยู่เสมอว่า ฟังเมื่อใดเข้าใจเมื่อใด ก็จะเป็นประโยชน์เมื่อนั้น เป็นการเก็บเล็กผสมน้อยเพราะว่า การฟังธรรมะแต่ละครั้ง เป็นการฟังสิ่งที่มีจริง ซึ่งก็ไม่พ้นไปจากสภาพธรรมะที่กำลังมี กำลังปรากฏ ในขณะนี้เลยนะครับ เมื่อฟังบ่อยๆ เนืองๆ เป็นการสะสมศรัทธา ที่เห็นประโยชน์ของพระธรรม เมื่อได้ฟังอีก เพิ่มขึ้นอีก ความรู้ ความเข้าใจ ก็จะค่อยๆ เพิ่มขึ้น เจริญขึ้นไปตามลำดับซึ่งก็จะเป็นเครื่องอุปการะเกื้อกูล ให้ความรู้ ความเข้าใจในขั้นต่อไป คือ ขั้นปฏิบัติ เกิดขึ้น เจริญขึ้นได้ ซึ่งก็เป็นผลมาจากการอบรม จากการฟัง การศึกษาพระธรรมเป็นปกติในชีวิตประจำวันนี่เองนะครับ

คุณประภาส :

กราบท่านอาจารย์ และอาจารย์วิทยากร ครับ ตามที่ท่านอาจารย์ได้กรุณา แสดงถึงธรรมะ ที่กำลังมี กำลังปรากฏ ท่านอาจารย์กล่าวถึง ไม่มีสิ่งที่ล่วงไปแล้ว ท่านอาจารย์กรุณาชี้แนะถึง ธรรมะเดี๋ยวนี้ ว่า ที่ธรรมะกำลังปรากฏ ไม่มีสิ่งที่ล่วงไปแล้วนี้ ละบาป ได้อย่างไรครับ ท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ สิ่งที่เกิดแล้ว ดับไป เป็นสิ่งที่ล่วงไปแล้ว แล้วก็ไม่กลับมาอีกเลย ไปตามหาที่ไหนได้มั๊ยคะ?

คุณประภาส :

ตามไม่ได้ครับ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ แล้วสิ่งที่ยังไม่เกิด จะให้เกิดได้มั๊ย? ในเมื่อยังไม่เกิด

คุณประภาส :

ไม่ได้อีกเหมือนกันครับ ท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ เพราะฉะนั้น ก็ควรที่จะได้เข้าใจความจริงของสิ่งที่กำลังปรากฏ

คุณประภาส :

ครับ เพราะว่า อยู่ดีๆ จะละบาป จะเอาอะไรมาละบาป
ใช้มั้ยครับ ท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ เมื่อไหร่ คุณประภาสไปทำอะไรมาบ้างคะ?

คุณประภาส :

ครับ ก็ล้างหน้า ตีมน้ำ ครับท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

ตีมัมน้ำคะ เมื่อไหร่ จำได้ ใช้มั้ยคะ?

คุณประภาส :

จำได้ครับ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ เดี๋ยวนี้ ยังมี...ตีมัมน้ำ...มั้ย?

คุณประภาส :

ไม่มีแล้วครับ ท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น สิ่งที่เกิดแล้วหมดไปเนี่ย เหมือนไม่เคยมี
หรือเปล่า?

คุณประภาส :

เพราะตอนนี้ ไม่มีอยู่เลยครับ

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น เมื่อก็นี้ ทำอะไรตั้งหลายอย่าง จนกระทั่ง
แม้ตื่นน้ำ แต่ว่าสิ่งที่เกิดแล้ว ดับไปแล้วกลับมาอีกไม่ได้
เลย หาอีกไม่ได้จะคะ เพราะฉะนั้น สิ่งที่เคยมี เมื่อก็นี้
แล้วไม่มี ก็เหมือนกับ สิ่งที่ไม่เคยมี นั่นเอง แต่จำไว้หมด
เลย ใช่มั้ยคะ? เพราะฉะนั้น ความจริง จริงๆ ก็คือว่า สิ่ง
หนึ่งสิ่งใดก็ตาม ตลอดชีวิตคะ

เมื่อวานนี้ ทำอะไรบ้าง? เมื่อเช้านี้ ทำอะไรบ้าง? เมื่อดับ
ไปหมดแล้วจะคะ ไม่กลับมาอีก ก็เหมือนไม่เคยมีหรือ
เปล่า? ต่างกันตรงไหน? คะ? เหมือนไม่เคยมี เพราะว่า
แค่ปรากฏเล็กน้อย แล้วก็หมดไป

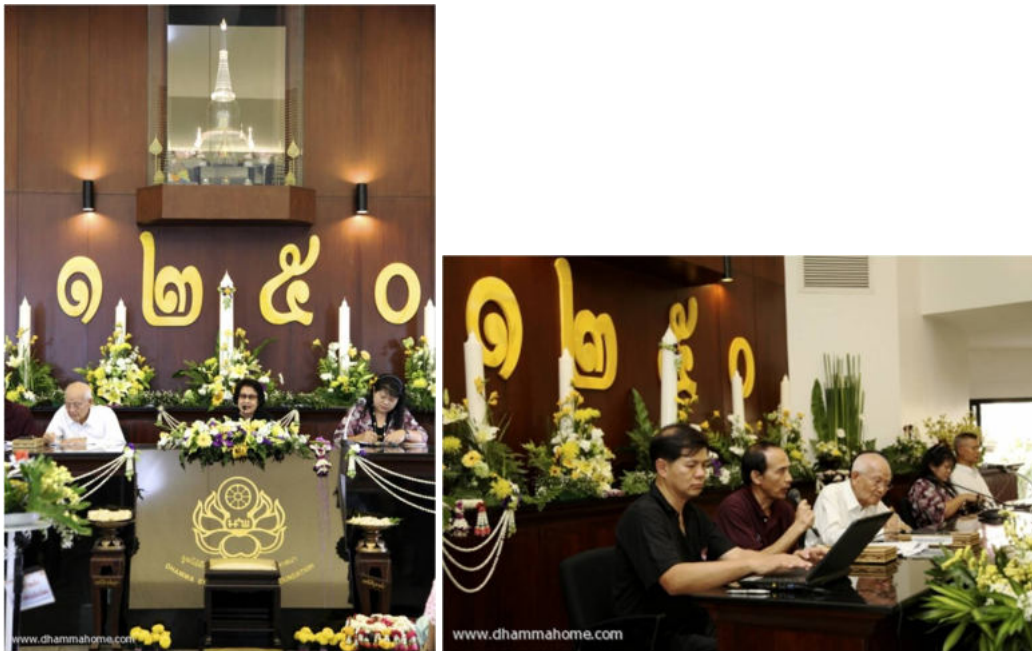

คุณประภาส :

ท่านอาจารย์ :

จำได้เฉยๆ แต่ว่าไม่ได้ตี่มน้ำแล้วครับ

จำอะไรได้คะ? จำเรื่องราว แต่ว่าสิ่งนั้นไม่มีคะ เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งที่จิตรู้ณะคะ สภาพจำก็จะจำสิ่งนั้น แม้ว่าสิ่งนั้นไม่มีแล้ว ทั้งๆ ที่ไม่มี ก็ยังเป็นที่จำได้ เป็นที่รักเป็นที่ซังได้ ไหม้คะ? ทั้งๆ ที่ไม่มี ลองคิดดูก็แล้วกัน อยู่ไปทำไม? กับสิ่งที่ไม่มี ด้วยรัก และ ด้วยซัง ในสิ่งที่ไม่มี

คุณประภาส :

ท่านอาจารย์ :

เดี๋ยวดร่อนครับ ท่านอาจารย์ครับ

ค่ะ เพราะฉะนั้น ถ้ามีความเข้าใจจริงๆ นะคะ ว่าตลอดชาตินี้ ที่เหมือนมีเนี่ยค่ะ พอจบสิ้นชาตินี้แล้ว ก็เหมือนไม่เคยมีชาตินี้ เพราะว่า จำอะไรไม่ได้เลย เพราะฉะนั้น ก่อนถึงวันที่จะจากโลกนี้ไป หายไป แล้วไปไหนก็ไม่รู้ เกิดมาแล้ว ทำอะไร? เหมือนอย่างเมื่อกี้นี้แหละ ฟังธรรมะแล้ว รู้ว่าธรรมะชั่วคราว เกิดขึ้นแล้วดับไป แล้วจะทำยังไงต่อไปคะ?

[๗๗] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ความเสื่อมญาติมีประมาณน้อย
ความเสื่อมปัญญาชั่วร้ายที่สุดกว่าความเสื่อมทั้งหลาย.

[๗๘] ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ความเจริญด้วยญาติมีประมาณน้อย
ความเจริญด้วยปัญญาเลิศกว่าความเจริญทั้งหลาย
เพราะฉะนั้นแหละ เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้ว่า
เราทั้งหลายจักเจริญด้วยปัญญา
ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงสำเหนียกอย่างนี้แล.

พระสุตตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย เอกนิบาตเล่ม ๑ ภาค ๑ หน้าที ๑๔๓

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของท่านวิทยากร และ ทุกๆ ท่านครับ

